

na případ zcizení dotyčného podniku. Zmíněné ustanovení nespojuje ručební závazek snad jedině a pouze s převodem vlastnictví nemovitostí a movitostí sloužících podniku (stavení, zařízení podnikového, zásob, pohledávek a pasiv), nýbrž požaduje převod provozu téhož podniku s osoby dlužníka na osobu ručitele. St-1 však nenamítá, že by tohoto předpokladu tu nebylo, že by tedy neprovozoval »mlýn« v H., při jehož provozu vznikly nedoplatky úrazové za léta 1922 a 1923.

Vývdy stížnosti dovozující, že tu není případu §u 21, odst. 2 cit. nař. (ručení hlavního podnikatele za podpodnikatele), jdou mimo cíl, poněvadž žal. úřad naříkaný výrok opřel jedině o ustanovení odst. 3 §u 21 (nástupnictví v podniku) a nepřevzal názor Zem. úřadovny v plat. výměru zastávaný, že st-1 ručí i jako hlavní podnikatel. Jsou proto tyto vývody stížnosti podle §u 5 zák. o ss nepřípustné. — — — —.

Č. 6767.

Horní právo : * Osoby zaměstnané u nehornického podnikatele odklízem nadložních vrstev, jež tento provádí pro závod hornický za účelem usnadnění povrchového dobývání vyhrazených nerostů, podléhají podle § 2, odst. 1 zák. č. 242/22 povinnému pojištění u báňských bratrských pokladen.

(Nález ze dne 4. října 1927 č. 18.843.)

V ě c : Firma . . . v M. a spol. (adv. Dr. Jindř. Schleim z Teplic-Šanova) proti ministerstvu veřejných prací o příslušnosti k bratrské pokladně.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím zamítlo žal. min. odvolání stěžujících si firem z výměru báň. hejtmanství v Praze z 26. srpna 1925, kterýmž nebylo vyhověno žádosti jejich, aby ve smyslu § 4 odst. 2 vl. nař. z 11. října 1923 č. 197 Sb. bylo rozhodnuto, že dělníci těchto stavebních firem, zaměstnaní při pracích odklízových, nepodléhají povinnému pojištění u báňských bratrských pokladen.

Pojednáváje o stížnosti na rozhodnutí to podané, vycházel nss z těchto úvah: — — — — —.

Na sporu jest otázka, zda dělníci, zaměstnaní ve službách stěžujících si firem odklízováním nadložních vrstev v dolových měřích uhelných, určených k dobývání povrchového, podléhají povinnému pojištění u báňských bratrských pokladen čili nic.

Podle § 2 zák. z 11. července 1922 č. 242 Sb. jest pojištěním na dávky v § 1 tohoto zák. uvedené — tedy pojištěním u báň. bratr. pokladen — povinen, kdo jest zaměstnán v hornictví (§ 131 o. hor. zák.) v čsl. republice, z kteréžto zásady pak zákon v dalším připouští některé výjimky, jež však v daném případě v úvahu nepřicházejí. Jest tedy rozřešiti otázku, co znamenají slova »zaměstrán v hornictví« s připojenou citací § 131 o. hor. zák.

Vl. nař. z 11. prosince 1923 č. 197 Sb. jež vydáno bylo k provedení cit. zák. č. 242/22, stanovilo v § 1, že pojistná povinnost ve smyslu § 2 zák. se nevztahuje na zaměstnance zvláštních nehornických pod-

niků, kteří konají na závodech hornických určitou, časově předem omezenou práci, s báňským provozem jen nepřímo související, jako jsou: stavby domů, silnic, drah, mostů, stavby vodní atd. Tím tedy vyložilo nařízení předpis § 2 odst. 1 zák. č. 242/22 tak, že pojistné povinnosti podléhají jednak všichni zaměstnanci podniků hornických, jednak ze zaměstnanců zvláštních podniků nehornických i ti, kteří konají na závodech hornických práci jinou, než tu, kterou samo prohlašuje za práci, která takové zaměstnance od pojistné povinnosti sprostuje. Proti tomuto výkladu zákona, jež také žal. úřad vzal za základ svého rozhodnutí, stížnost ničeho nenamítá a neměl proto nss důvodu, aby správnost jeho přezkoumával.

Stížnost však namítá, že odklízovací práce, jak ji prováděly stěžující si firmy, byla právě prací s báňským provozem jen nepřímo související. Námitku tuto vyvrátil již žal. úřad poukazem k tomu, že podle §§ 131 a předchozích hor. zák. náleží k zaměstnání v hornictví nejen dobývání dotyčného nerostu, nýbrž i práce přípravné, jako zřízení přístupu k tomuto nerostu, jenž se opatřuje buď vyhloubením obvyklé jámy a ražením chodeb nebo přímo odklizem, t. j. vlastně vyhloubením jámy velkých rozměrů. Proti tomuto odůvodnění namítá st-lka předem, že práce, jež § 1 cit. nař. označuje jako práce s báňským provozem jen nepřímo související, jsou tu uvedeny jen příkladmo, a že jsou to vesměs práce, jež obsaženy jsou v § 131 o. hor. zák., takže není důvodu omezovati okruh prací s báňským provozem »nepřímo souvisejících« jen na tyto zde vyjmenované práce, ani na práce vypočtené v § 131 lit. c—d hor. zák.

Stížnosti jest dáti za pravdu, že výpočet prací v § 1 cit. vl. nař. uvedených není taxativní, leč nelze přisvědčiti názoru jejímu, že by pod pojem prací, s provozem hor jen nepřímo souvisejících, spadaly veškeré práce uvedené v § 131 hor. zák., zejména též ty, jež vypočteny jsou v odst. lit. a) a b). Že tomu tak není, plyne zcela jasně z prací vypočtených pod lit. a), kde uvádí se také hloubení šachet a ražení chodeb, tedy prací, o nichž nelze ani v nejmenším pochybovati, že s báňským provozem naprosto přímo souvisejí.

Zbývá tudíž jen námitka, že odklíz nadložních vrstev nelze uznati za práci s provozem hor přímo související proto, že jde o druh práce, který se vyskytuje i mimo závody hornické. I tato námitka jest bezdůvodná. Pro kvalifikaci práce ve směru právě naznačeném nemůže býti rozhodným kritériem, jakého druhu jsou pracovní úkony, jež se provádějí — vždyť stejně provádí se hloubení podzemních děl v hornictví i ve studnářství a nerosty se vybírají ze země v dolech i v kamenných lomech, — naopak záleží na tom, zda provedení určité práce jest přímo třeba, aby mohl vyhrazený nerost býti ze země vytěžen, či zda jde jen o nějaký vzdálenější úkon, který má jen tyto bezprostřední úkony usnadniti.

Když žal. úřad uznal, že odklízování nadložních vrstev při povrchovém dobývání s báňským provozem přímo souvisí, neshledal nss, že by si byl pojem prací s provozem hor přímo souvisejících nesprávně vyložil. Jde-li však o práce s provozem hor přímo související, pak bylo právem vysloveno, že dělníci těmito pracemi zaměstnaní jsou podrobeni pojištění u báň. bratr. pokladen.